

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, της οποίας ζητείται η εξαφάνιση στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναίρεσης, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ) ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2004, για τον διορισμό άλλου προσώπου στη θέση προϊστάμενου μονάδας και, κατά συνέπεια, την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος.

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσης κατά της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από την εσφαλμένη εν προκειμένω εφαρμογή της νομολογίας «Kratz» ⁽¹⁾, στο μέτρο που η νέα ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση που αφορά τις κρίσιμες διατάξεις του ΚΥΚ και της αποφάσεως ΣΜΕ ⁽²⁾ της Επιτροπής, είναι διαφορετική από αυτήν που ίσχυε στο πλαίσιο της υποθέσεως «Kratz», γεγονός το οποίο δεν έλαβε υπόψη το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης.

Ο δεύτερος λόγος αναίρεσης που προβάλλει η Επιτροπή αντλείται από την φερόμενη αντίφαση του σκεπτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία συνίσταται πρώτον στη διαπίστωση της εφαρμογής της αρχής της διακρίσεως των καθηκόντων και του βαθμού, της δυνατότητας πληρώσεως της θέσεως μόνο μέσω μεταθέσεως, οπότε ο βαθμός με τον οποίο διορίζεται ο υποψήφιος είναι αυτόματως αυτός τον οποίο είχε κατά την ημέρα του διορισμού, ενώ το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης καταλήγει στη συνέχεια ότι υφίσταται υποχρέωση δημοσιεύσεως θέσεων ανά ομάδες των δύο βαθμών.

Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αν πρέπει να γίνει δεκτή η υποχρέωση δημοσίευσης των θέσεων προϊσταμένου μονάδας κατά ζεύγη βαθμών, όπως επιβάλλεται στα θεσμικά όργανα με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο προσφεύγων πρωτοδίκως δεν θα είχε νόμιμο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής και η προσφυγή του θα έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη απόφαση υπερβαίνει έτσι το αντικείμενο του δικογράφου της προσφυγής πρωτοδίκως.

⁽¹⁾ Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαΐου 1995, T-10/94, Kratz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1455.

⁽²⁾ Απόφαση της Επιτροπής της 28ης Απριλίου 2004, C (2004) 1597, σχετικά με στελέχη μέσου επιπέδου, που δημοσιεύθηκε στις *Informations administratives* αριθ. 73/2004 της 23ης Ιουνίου 2004.

Προσφυγή της 26ης Φεβρουαρίου 2007 — E. ON Földgáz Trade κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-57/07)

(2007/C 95/95)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: E.ON Ruhrgas International AG (Εσσεν, Γερμανία) και E.ON Földgáz Trade Zrt. (Βουδαπέστη, Ουγγαρία) (εκπρόσωποι: G. Wiedermann και T. Lübbig, δικηγόροι)

Καθή: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφεύγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την τέταρτη παράγραφο στο κάτω μέρος της πρώτης σελίδας της περιεχόμενης στο υπ. αριθ. 30783 έγγραφο αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2006, στην υπόθεση M.3696, η οποία απευθύνθηκε στην E.ON Ruhrgas International AG· να ακυρώσει την περιεχόμενη στο υπ. αριθ. 924 έγγραφο απόφαση της Επιτροπής, της 16ης Ιανουαρίου 2007, στην υπόθεση M.3696, η οποία απευθύνθηκε επίσης στην E.ON Ruhrgas International AG και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την από 21 Δεκεμβρίου 2005 απόφασή της, η Επιτροπή κήρυξε συμβατή με την κοινή αγορά και τη συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο την αγορά δύο συγγερικών εταιριών φυσικού αερίου από την προσφεύγουσα E.ON Ruhrgas International AG, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή θα τηρούσε ορισμένες προϋποθέσεις και υποχρεώσεις.

Μία από τις υποχρεώσεις που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα αφορούσε την οργάνωση και εφαρμογή προγράμματος αποδεσμεύσεως του φυσικού αερίου στην συγγερική αγορά. Η αρχική τιμή δημοπρατήσεως καθορίσθηκε σε 95 % του σταθμισμένου μέσου κόστους του φυσικού αερίου, υπό την προϋπόθεση ότι οι μικτές απώλειες που θα υφίστατο, ενδεχομένως, η προσφεύγουσα, λόγω του ότι η τελική τιμή δημοπρατήσεως θα υπολειπόταν του σταθμισμένου μέσου κόστους του φυσικού αερίου, δεν θα υπερβαίνουν το ποσό των 26 εκατομμυρίων ευρώ.

Η Επιτροπή ισχυρίσθηκε με τα επίδικα έγγραφα ότι οι απώλειες τις οποίες θα υφίστατο, ενδεχομένως, η προσφεύγουσα στο πλαίσιο δεδομένης δημοπρασίας θα αντισταθμίζονταν από τα κέρδη που θα πραγματοποιούσε από άλλες δημοπρασίες. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το βάσιμο του ισχυρισμού αυτού και υποστηρίζουν ότι οι απώλειες από τις δημοπρασίες αποδεσμεύσεως του φυσικού αερίου δεν πρέπει, κατ' ανάγκην, να συμψηφισθούν με τα κέρδη που θα πραγματοποιηθούν, ενδεχομένως, από μελλοντικές δημοπρασίες.

Προς στήριξη των αιτημάτων τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο λόγους.

Πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αύξηση εκ μέρους της Επιτροπής των οικονομικών επιβαρύνσεων και, συνεπώς, η μεταγενέστερη μεταβολή των εννόμων υποχρεώσεων που απορρέουν από την από 21 Δεκεμβρίου 2005 απόφασή της στερείται νομίμου βάσεως.

Δεύτερον, οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση του Εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής ⁽¹⁾, καθόσον, αφενός, στις συζητήσεις για το περιεχόμενο των επίδικων εγγράφων δεν ακούστηκαν όλα τα μέλη της Επιτροπής και, αφετέρου, οι σχετικές εξουσίες δεν μεταβιβάστηκαν προσηκόντως στην αρμόδια Γενική Διεύθυνση της Επιτροπής, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του εν λόγω Εσωτερικού κανονισμού.

⁽¹⁾ ΕΕ 2000, L 308, σ. 26, όπως έχει τροποποιηθεί.